

U ZALJULJANOSTI LAKRIMARIJA

Obadva brata moja na groblju odavno su.
Otac i majka, njihovi i moji, predbace mi
kad, došavši kući rodnoj, mimoidećem groblje.
Ja njima predbacujem, u sebi, dakako,
što mi predbacuju, jer forma je - ne treba
pameti puno da znalo bi se - različita
i u žalosti i u ljubavi. Mada znam i to da pamet
očeva i majčina nemoćna tu je i da ću,
kad pridruže se braći, predbacivati sebi
što predbacivao sam im u aoristu,
gledajući otamo, to jest sada, evo.

A osim svega, prvo trebalo bi razlučiti šta
ljubav je, a šta žalost. Jesmo li nekad možda
u prolazu, slučajno, mišlju nesmotrenom ili
otkucajem srca prebučnim, zaljuljali lakrimarij
nevidljivi u zraku pa pomiješalo se sve. I ne znamo

žalimo li to sebe žaleći svoje preseljene ili pričajući im
o tome koliko ih još uvijek volimo, govorimo koliko
sebi još uvijek dragi smo što jesmo još uvijek.
Kazujući im koliko nedostaju nam, ne priznajemo
da, ustvari, pričamo o tome koliko smo se izgubili
i koliko samima sebi nedostajemo
i nedostajemo otkad s nama nisu.

Potom sumnjičavo gledamo u fotografije za spomenike
izabrane s namjerom da ih živima zadržimo,
mada već u trenutku biranja jasno je da je to laž. I hoće li
se na fotografijama nasmiješiti iznenada, a da osmijeh
taj shvatimo ne tako da drago im je što smo im
u posjet došli nego kao ironiju kojom nam kažu
- iako želje smo svoje brižljivo umotali u svijeće,
suze, poneki cvijet i uklanjanje mrlje kišne
sa rubova spomenika - da su nas skontali i da
pretvaramo se uzalud. I da jedina sreća naša je
u tom trenu to što i dalje jesmo, za razliku od njih,

makar u osnovi nejasno je ko doista jest, ko je bio
a ko bit će. Ko reda figure i desi li mu se da ih
poruši i kad ne izgubi. A da mi ne znamo ni je li
izgubio i ko je izgubio. O pobjedniku bi bilo
pomalo besmisleno. Jer nije se desilo da neko je
zuvijek ostao, bio i jest. Nije. Nije desilo se.

(Velenje, 4. listopada 2013.)